

Originalas nebus siunčiamas

ŽURNALISTŲ ETIKOS INSPEKTORIAUS TARNYBA

Biudžetinė įstaiga, Gedimino pr. 60, LT-01110 Vilnius, tel. (8 5) 223 7310, faks. (8 5) 223 7311, el. p. zeit@zeit.lt.
Duomenys kaupiami ir saugomi Juridinių asmenų registre, kodas 288692340

Grant Arthur Gochin

2022-04-25 Nr. (SK-30)S-424

Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centrui

DĖL ŽURNALISTŲ ETIKOS INSPEKTORIAUS PRIIMTO SPRENDIMO

Siunčiame Jums š. m. balandžio 25 d. žurnalistų etikos inspektoriaus priimtą sprendimą Nr. (SK-30, 2019) SPR-87 „Dėl pranešime „Dėl informacijos pateikimo“ (www.genocid.lt, 2018-07-23) paskelbtos informacijos“.

PRIDEDAMA. 14 lapų.

Žurnalistų etikos inspektore

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Gražina Ramanauskaitė'.

Gražina Ramanauskaitė

Jogilė Bražinskaitė, tel. (8 5) 203 1650, el. p. jogile.brazinskaite@zeit.lt

ŽURNALISTŲ ETIKOS INSPEKTORIUS

SPRENDIMAS

DĖL PRANEŠIME „DĖL INFORMACIJOS PATEIKIMO“ (WWW.GENOCID.LT, 2018-07-23) PASKELBTOS INFORMACIJOS

2022 m. balandžio 25 d. Nr. (SK-30, 2019) SPR-87
Vilnius

Žurnalistų etikos inspektoriaus tarnyboje gautas Grant Arthur Gochin (toliau – Pareiškėjas) skundas dėl pranešime „Dėl informacijos pateikimo“ (www.genocid.lt, 2018-07-23) (toliau – Pranešimas) paskelbtos informacijos (toliau – Skundas).

Skunde Pareiškėjas nurodo, jog kreipėsi į Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centrą (toliau – Centras) su istoriniu tyrimu – užklausimu, pateikdamas istorikų naujai atrastus svarbius archyvinius dokumentus, liudijančius Jono Noreikos galimus karo nusikaltimus. Pareiškėjas prašė Centro pakeisti viešai publikuotą išvadą dėl Jono Noreikos veiklos, pateikė virš 20 istorinių dokumentų ir pagrįstus argumentus, kodėl esama oficiali istorinė išvada neatitinka tikrovės. Skunde nurodoma, kad Centras pateikė atsakymą, kuriuo atsisakė pakeisti išvadą. Pareiškėjas akcentuoja, jog pateikdamas atsakymą, Centras internetiniame tinklalapyje su atsakymu paviešino jo vardą ir pavardę (nuoroda: <http://genocid.lt/centras/lt/2969/a/>). Pasak Pareiškėjo, toks jo vardo ir pavardės atskleidimas, nurodant, kad Pareiškėjas galimai pažeidžia Lietuvos Respublikos baudžiamąjį kodeksą (toliau – BK) ir Lietuvos Respublikos Konstituciją (toliau – Konstitucija), t. y. tokiais neobjektyviais ir įžūliais pasisakymais suformavo apie Pareiškėją viešą neigiamą nuomonę. Centro vadovė nurodytais teiginiais pažemino Pareiškėją ir jo kilnų siekį – pasmerkti asmenis karo metais vykdžiusius nusikaltimus prieš žmoniją. Pasak Pareiškėjo, Centro vadovės išdėstyti teiginiai yra jos asmeninės pažiūros, išreikštos su aiškiu ir kryptingu nusistatymu prieš Pareiškėją ir jį palaikančius lietuvių intelektualus. Pareiškėjas nesutinka, kad jo asmens duomenų paviešinimas, kaip nurodo Centras Lietuvos Respublikos Seimo kontrolieriaus įstaigai, turi didelę visuomeninę reikšmę.

Skunde pažymima, kad Pareiškėjo užklausa ir istoriniai dokumentai Centro nebuvo paviešinti, tik atsakymas į selektyviai pasirinktus užklauskos aspektus. Pasak Pareiškėjo, buvo paviešintas nepagarbus atsisaukimas, surašytas jį žeidžiančia kalba. Pareiškėjas pateikia Centro atsakymą, kuris buvo paskelbtas jų internetiniame tinklalapyje: „*Viešumoje prasidėjus naujoms diskusijoms dėl Jono Noreikos – Generolo Vėtros (1910-1947), skelbiame LGGRT centro atsakymus į Lietuvos piliečio G. A. Gochino „69 puslapių tyrimą“ apie J. Noreiką. Atkreipiame dėmesį, kad LGGRT centras jau kelinti metai atsakinėja į G. A. Gochino kaltinimus, kurie tik stiprėja ir plečiasi (žiūr. 1 atsakymą). Paskutiniuose LGGRT centrui siųstuose savo raštuose dėl K. Škirpos ir J. Noreikos G.A.G. Gochinas atskleidžia savo „tyrimų“ esmę: bando įrodyti, kad Holokaustą pradėjo ne naciai, o lietuviai (4, 5, 25 ir kt. atsakymai). G. A. G. Gochino „tyrime“ apie J. Noreiką, nepateikiant svarių įrodymų, galimai pažeidžiant LR Konstituciją ir LR Baudžiamąjį kodeksą, kaltinama daug asmenų: Laikinosios Vyriausybės ministras pirmininkas Juozas Brazaitis, kurio veikla 1975 m. JAV Kongreso prašymu buvo išsamiai tirta ir jis reabilituotas JAV Teisingumo ministerijos, politinis kalinis Viktoras Ašmenskas ir kt. (žiūr. 1*

atsakymą). Ypač pabrėžtini G. A. Gochino kaltinimai Holokausto vykdymu 1946 m. sovietų sušaudytam Telšių vyskupui Vincentui Borisevičiui ir kitiems Telšių vyskupijos kunigams, nes vyk. V. Borisevičius, Telšių vyskupijos kunigai Vladislavas Polonskis, Vladislavas Taškūnas Lietuvos Respublikos Prezidento apdovanoti už žydų gelbėjimą, (žiūr. 1 ir 10 atsakymus). Bandydamas sumenkinti J. Noreiką ir kitus lietuvius, kalėjusius Štuthofio koncentracijos stovykloje, G. A. Gochinas savo „tyrime“ aiškina, neva jie ten nevargo, jų veikla nebuvo tirta, neva jie kalėjo tik „kaip lietuvių tautos įkaitai“ (ats. Nr. 11).“ (nuoroda: <http://genocid.lt/centras/lt/2969/a/>). Pareiškėjas pažymi, jog Pranešime Centras pateikia tikrovės neatitinkančią informaciją dėl 1941 m. LLV vadovo Brazaičio–Ambrazevičiaus – jokia byla JAV Kongrese nebuvo vykdyta, tyrimas buvo nutrauktas po šio asmens mirties, kartu Pareiškėjas pateikia platesnę informaciją apie šį asmenį.

Pareiškėjas atkreipia dėmesį, jog Pranešime naudojant kabutes („tyrimas“) yra aiškiai žeminamas jo tiriamasis istorinis darbas, naudojamas pašaipus tonas, kalbama tik apie socialiai jautrias temas (kunigus ir koncentracijos lagerį), nurodoma, kad neva visas Pareiškėjo istorinio tyrimo darbas yra ažiotažinis, nepagrįstas ir juo siekiama priešišku Lietuvos visuomenei tikslu, tačiau taip nėra. Pareiškėjas pažymi, jog pateiktos istorinės aplinkybės liudija apie Jono Noreikos kolaboravimą su naciais (vieša E. Jakilaičio diskusija šia tema, nuoroda: <https://www.ziniuradijas.lt/laidos/pagoniu-kiemas/kovotojai-uz-lietuvos-laisve-ar-okupantu-kolaborantai?soundtrack=1>).

Pareiškėjas nurodo, kad Centras pačios užklauso ir istorinių dokumentų nepublikuoja, taip sumenkindamas Pareiškėjo atrastų dokumentų svarbą. Be to, atkreipiamas dėmesys, jog Pranešime Centras pateiktų istorinių dokumentų visai nemini, nekomentuoja, lyg jų nebūtų, o jie yra, ir, Pareiškėjo teigimu, sudaro visos užklauso esmę.

Pareiškėjas pažymi, kad nesutinka su Centro pozicija, kad Pareiškėjo asmens duomenų paviešinimas turi didelę visuomeninę reikšmę. Pasak Pareiškėjo, Centro Pranešimas žeidžia Pareiškėjo garbę ir orumą, atskleidžia jo asmens duomenis ir sukuria apie Pareiškėją neigiamą viešąją nuomonę: Centras nepagrįstai ir neobjektyviai formuoja neigiamą nuomonę apie Pareiškėjo vykdomą istorinę tiriamąją veiklą ir šioje veikloje atrastus archyvinius dokumentus, liudijančius Jono Noreikos dalyvavimą karo nusikaltimuose.

Pareiškėjas pažymi, jog po pirmojo jo kreipimosi į Centrą, siekiant užmegzti dialogą ir viešumoje pašalinti neaiškumus dėl Jono Noreikos veiklos Antrojo pasaulinio karo metais, 2015 m. lapkričio 16 d., socialinio tinklalapio Facebook paskyroje „Lietuvos Gyventojų Genocido ir Rezistencijos tyrimo centras“ paskelbta ši informacija: „Lietuvos patriotų niekinimą organizuoja kaimynai iš Rytų. Jiems talkina ne tik kai kurie žydai, bet ir pakankamai daug lietuvių: jų pavardės surašytos po prašymais atimti ordiną, nuimti lentą, šmeižikiškais straipsniais spaudoje... Vieni tai daro sąmoningai, kiti – iš kvailumo.“ Pareiškėjas, vadovaudamasis išdėstyta informacija ir pateikiamais dokumentais, prašo ištirti Centro generalinės direktorės Teresės Birutės Burauskaitės veiksmų atitikimą Visuomenės informavimo įstatymo reikalavimams ir priimti teisingą sprendimą.

Pareiškėjas prašo ištirti Centro vadovės Teresės Birutės Burauskaitės veiksmus, susijusius su atsakymo į J. Noreikos užklausimą viešu paviešiniu oficialiame Centro interneto tinklapyje (nuoroda: <http://genocid.lt/centras/lt/2969/a/>) ir priimti atitinkamą sprendimą.

Siekdamas objektyvaus ir visapusiško tyrimo, žurnalistų etikos inspektorius kreipėsi į Centrą prašydamas pateikti paaiškinimus dėl Skunde išdėstytų aplinkybių.

Paaiškinimus žurnalistų etikos inspektoriumi pateikė Centro generalinė direktorė Teresė Birutė Burauskaitė.

Paaiškinimuose nurodoma, jog 2018-06-19 Centras gavo Pareiškėjo prašymą įvertinti jo „69 puslapių istorinį tyrimą“ apie svarbų istorinį asmenį Joną Noreiką – Generolą Vėtrą, kuris

apdovanotas aukščiausių valstybės apdovanojimu, taip pat reikalaujama pakeisti 2017 m. Centro viešai paskelbtą istorinę išvadą apie J. Noreiką. Paaikškinimuose atkreipiamas dėmesys, kad Pareiškėjas savo iniciatyva tą patį „69 puslapių istorinį tyrimą“ išsiuntė visuomenės informavimo priemonėms ir svarbiausiems valstybės bei savivaldos pareigūnams (Prezidentei, Vilniaus merui ir kitiems). Centras pažymi, jog internetiniai tinklalapiai „bukimevieni.lt“, „Žemaičių saulutė“ ši „istorinį tyrimą“ paskelbė viešai (nuoroda: <https://bukimevieni.lt/grant-gochin-jonas-noreika-vadovavo-nusikalstamai-gaujai-laf-telsiai-kuri-lietuvos-respublikos-lietuviu-tautos-ir-zemaičiu-zemes-vardu-per-viena-menesi-nuzude-daugiau-kaip-3000-zydu-ir-300-lie/>). Taip Pareiškėjo iniciatyva šiuo klausimu buvo pradėtos viešosios diskusijos.

Paaikškinimuose nurodoma, kad Pareiškėjas internetiniame tinklalapyje „Delfi“ bei kitose visuomenės informavimo priemonėse, savo viešame internetiniame tinklalapyje pareiškė, kad Centras neva „iškraipo Holokausto istoriją“, Centro tyrimai Jono Noreikos atžvilgiu ir atsakymai jam yra „nemoksliški, neišsamūs ir šališki“. Centras nurodo internetinio tinklalapio „Delfi“ publikacijoje „Generolo Vėtros anūkė metė baisius kaltinimus seneliui ir Lietuvai: kas slepia tiesą? (www.delfi.lt, 2018-07-19) paskelbtą informaciją: „<...> ant Lietuvos jau ne vienerius metus tulžį liejantis G. Gochinas yra <...> aktyviai besireiškiantis veikėjas viešojoje erdvėje. Lietuvą Holokausto neigimu kaltinantis G. Gochinas siuntinėjo laiškus aukščiausiems Lietuvos pareigūnams, o nesulaukęs pageidaujamo dėmesio apkaltino juos tiesos slėpimu. Pavyzdžiui, Lietuvos prezidentei laišką išsiuntęs G. Gochinas sulaukė atsakymo, jog visais klausimais dėl genocido ir kitų nusikaltimų žmoniškumui vertėtų kreiptis į LGGRTC. Toks atsakymas tik dar labiau įsiutino G. Gochiną, kuris savo tinklaraštyje pareiškė, kad minėtas centras esą iškraipo Holokausto istoriją, o prezidentė esą yra „lapė, kuri saugo vištidę“. Lietuvą apšmeižusią knygą „Pagieža, žmogžudystė ir manipuliacija: vieno žmogaus tiesos paieškos“ parašęs G. Gochinas net neslėpė, kad jo 69 puslapių „tyrimas“, apie kurį užsiminė S. Foti, tėra retorinių klausimų ir VGTU Filosofijos ir kultūros studijų katedros lektoriaus Andriaus Jono Kulikausko religiniame tinklaraštyje „Gvildenu“ paskelbtos publikacijos pakartojimas. G. Gochinas išreiškė savo nepasitenkinimą LGGRTC atsakymais, kurie esą yra netikslūs, nepagrįsti, paremti netinkamais tyrimų metodais „Noriu jūsų užklausti: Kodėl su jumis nesutariame dėl Jono Noreikos nusikaltimų prieš žmoniją? Rašau su tikslu išreikalauti, kad Lietuvos valstybė vienareikšmiškai pasmerktų Joną Noreiką“, – reikalavo G. Gochinas. Iš pradžių pažymėjęs, kad jį esą įžeidė LGGRTC siūlymas „susirasti nepriklausomų mokslininkų“, G. Gochinas pripažino tokių suradęs ir juos nusamdęs: minėtuosius A. J. Kulikauską bei judėjimo „Antifa“ aktyvistą, valkatavimo ir elgetavimo ekspertu save vadinantį E. Balčiūną. „Joną Noreiką man ištyrė VGTU Filosofijos ir kultūros studijų katedros lektorius Andrius Jonas Kulikauskas (600 valandų) ir Evaldas Balčiūnas (250 valandų). Skyriau 510 eurų Lietuvos archyvų byloms. Man nufotografavo ir peržiūrėjo daugiau kaip 20,000 puslapių skelbtinų dokumentų nušviečiančių Jono Noreikos nusikaltimus ir jų aplinkybes. Štai jų išvados“, – gyrėsi G. Gochinas, likusiuose keliasdešimtyje puslapių vardindamas LGGRTC tyrimo netikslumus, keldamas klausimus ir nuolat kartodamas tą pačią išvadą: J. Noreikia buvo niekšas, žydšaudys, vienas Holokausto organizatorių.“ (nuoroda: <https://www.delfi.lt/news/daily/demaskuok/generolo-vetros-anuke-mete-baisius-kaltinimus-seneliui-ir-lietuvai-kas-slepia-tiesa.d?id=78591343>).

Centras nurodė šiuos paviešinimo tikslus: 1) viešojo intereso ir visuomenės informavimo tikslu – Pareiškėjo keliami klausimai aktualūs Lietuvos ir tarptautiniu mastu, Pareiškėjui pateikti atsakymai (Centro istoriniai vertinimai) yra aktualūs didelei visuomenės daliai; 2) viešumo tikslu – visuomenė galėjo susipažinti su atsakingos valstybės institucijos paaikškinimais apie istoriografijos principus, pagal kuriuos dirba Centras, ir su Centro istorinių tyrimų rezultatais; 3) teisėtumo tikslu – visuomenė buvo perspėta, kad Pareiškėjas viešai paskelbė nepagrįstus teiginius apie kai kuriuos svarbius istorinius asmenis ir šie teiginiai, Centro nuomone, galimai pažeidžia

Konstitucijos 31 straipsnį ir BK 154 straipsnį; 4) objektyvumo tikslu – Centras siekė vykdyti uždavinį – siekti istorinio teisingumo, pateikdamas savo argumentus, kodėl viešai mesti kaltinimai dėl istorinio neobjektyvumo Centrai ir Lietuvos Respublikai nėra pagrįsti, o Pareiškėjo pavišintas tyrimas negali būti vertinamas kaip mokslinis.

Centras nurodo paviešinimo teisinius pagrindus: Konstitucijos 25 straipsnį; 2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2016/679 dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendrasis duomenų apsaugos reglamentas) (toliau – Reglamentas (ES) 2016/679) preambulės 4 nuostatą, 153 nuostatą bei 17 straipsnio 3 dalies d punktą; Lietuvos Respublikos asmens duomenų teisinės apsaugos įstatymo (toliau – ADTAĮ) 4 straipsnį; Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymo (toliau – VII) 14 straipsnio 3 dalį bei 2 straipsnio 60 punktą; Lietuvos Respublikos Aukščiausiojo Teismo praktiką, kurioje nurodoma, kad skelbiant informaciją apie asmens privatų gyvenimą turi būti siekiama informuoti visuomenę, patenkinti teisėtą ir pagrįstą visuomenės interesą žinoti tam tikrus viešo asmens privataus gyvenimo faktus; Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro įstatymo 4 straipsnį bei 5 straipsnio 4 dalį.

Paaikškinimuose papildomai nurodoma, kad Pareiškėjas jau ne pirmus metus savo internetiniame tinklalapyje viešai kaltina Centrą neobjektyviais tyrimais, „nusikaltimų žmoniškumui iškraipymais“, Prezidentę ir Lietuvos Respublikos Vyriausybę „herojizuojant Holokausto vykdytojus“, bandydamas įrodyti, kad dėl Holokausto okupuotoje Lietuvoje kalti ne naciai, o lietuviai, taip tarptautiniu mastu nepagrįstai iškraipydamas istoriją bei griaudamas Lietuvos Respublikos autoritetą (nuoroda: <https://www.grantgochin.com/skirpa-communication-may-2018/>); paviešindamas savo atsakymus Pareiškėjui Centras paskelbė tik Pareiškėjo vardą ir pavardę, visa kita paviešinta medžiaga yra nesusijusi su Pareiškėjo asmens duomenimis. Pareiškėjas su Centru susirašinėja per advokatų kontorą, bet laikantis Reglamento (ES) 2016/679 paviešintame dokumente šis faktas ir advokato asmens duomenys išimti; Centras pateiktus atsakymus į Pareiškėjo klausimus vertina kaip svarbią visuomenei mokslinę diskusiją ir ekspertinį vertinimą istorinių tyrimų tema; istoriografijoje tyrėjų pavardžių skelbimas ar viešai paskelbtų istorinių tyrimų citavimas neišvengiamas, kitaip neįmanoma istorijos mokslo raida ir tyrėjų atsakomybė už neteisingai, nemokliškai ar šališkai interpretuojamus istorinius faktus ar dezinformaciją; pagal Reglamentą (ES) 2016/679 duomenų apsaugos principai turėtų būti taikomi taip, kad asmens nebūtų galima nustatyti net ir neskelbiant asmens duomenų. Tačiau kol pats Pareiškėjas viešai skelbs savo „istorinius tyrimus“, tol akademinėje ar žurnalistinėje medžiagoje, kurioje bus minimi Pareiškėjo tyrimų duomenys, bus galima Pareiškėjo asmens tapatybę nustatyti ir neminint jo pavardės. Todėl pripažinus, kad šiuo atveju Centras pažeidė Reglamentą (ES) 2016/679, Centrai būtų atimta galimybė vykdyti Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimų centro įstatyme numatytą teisę istorinių tyrimų atžvilgiu viešai reikšti Centro ekspertinį (analitinį) vertinimą ir informuoti visuomenę apie atliktų istorinių tyrimų patikimumą, objektyvumą ir sąžiningumą.

Centras paaikškinimuose nurodo, jog negali paviešinti Pareiškėjo išvadų, nes: 1) pats Pareiškėjas savo Skunde žurnalistų etikos inspektoriui pripažįsta, kad dokumentas, kurį reikalaujama paviešinti Centro internetiniame tinklalapyje „gal ir turi savitą stilių“; 2) Pareiškėjas savo pateiktiems istoriniams šaltiniams netaiko išorinės ir vidinės kritinės analizės, nevertina jų patikimumo; 3) Pareiškėjas dokumentus atrinko remdamasis ne objektyvumo kriterijais, o bandydamas pagrįsti savo išankstines nuostatas; 4) Pareiškėjas vertina pavienius dokumentus, nederindamas jų su kitų žinomų faktų, liudijimų ir aplinkybių visuma, taip ignoruodamas bendrą istoriografinį kontekstą; 5) kai kurie Pareiškėjo pateikti dokumentai akivaizdžiai prieštarauja juos apibendrinančiais Pareiškėjo išvadais, išvados neatitinka dokumentų turinio; 6) kai kurios Pareiškėjo

daromos išvados (pvz., Jono Noreikos prilyginimas Hitleriui ir Stalinui, lietuvių nacionalistų partijos prilyginimas nacių ar komunistų partijoms, teiginiai „*lietuvių atsakomybė už nusikaltimus prieš žmoniją*“, „*žydų likimą visai sprendė lietuviai*“, „*naciai netyrė Štuthofio kalinių*“, „*Jonas Noreika buvo Lietuvos ir žmonijos priešas*“, „*Jonas Noreika įvairiai nusikalto prieš žmoniją*“, „*Jono Noreikos nusikaltėlių gauja*“, „*Juozo Brazaičio-Ambrazevičiaus bei Lietuvos laikinosios vyriausybės nusikaltimus engiant Lietuvos žydus*“) sietinos ne su mokslu, o su okupacinių laikotarpių propagandiniu neobjektyvumu ir dezinformacija bei galimai pažeidžia Konstitucijos 31 straipsnį ir BK 154 straipsnį. Paaiškinimuose pažymima, kad Centras Pareiškėjui yra ne kartą dokumentaliai pagrindęs, kad Jonas Noreika yra reabilituotas Lietuvos Respublikos Aukščiausiojo Teismo, o Laikinosios vyriausybės ministras pirmininkas Juozas Brazaitis-Ambrazevičius – JAV Teisingumo ministerijos (nuoroda: <https://www.delfi.lt/news/ringas/politics/Centras-genocido-tyrimo-centras-nepasiduos-vulgariam-spaudimui.d?id=80566671>); 7) Pareiškėjo teiginiai, kaip pavyzdžiui, kaltinimai žydus gelbėjusio vyskupo Vincento Borisevičiaus, kitų Telšių vyskupų ir kunigų atžvilgiu: „*Jonas Noreika įklampino Telšių vyskupijos vyskopus ir kunigus į nusikaltimus prieš žmoniją*“, politinio kalinio Viktoro Ašmensko ir kitų istorijos liudininkų, kurie palankiai atsiliepė apie J. Noreiką, atžvilgiu taip pat galimai pažeidžia Konstitucijos 31 straipsnį ir BK 154 straipsnį.

Išnagrinėjęs Pareiškėjo Skundą, atlikęs tyrimą VII, ADTAĮ ir Reglamento (ES) 2016/679 nuostatų laikymosi požiūriu žurnalistų etikos inspektorius

nustatė:

Pareiškėjas skundžiasi dėl paskleistos garbė ir orumą pažeidžiančios, asmens duomenis atskleidžiančios informacijos.

Nagrinėjama ginčui taikytina Pranešimo paskelbimo metu galiojusi VII redakcija.

Atkreiptinas dėmesys, jog Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) praktikoje yra nurodyta, kad nagrinėjant ginčus dėl viešosios informacijos rengimo ar skelbimo nėra ir neturi būti sprendžiamas pats publikacijoje aprašytų konflikto dalyvių ginčas. Pažymėtina, kad žurnalistų etikos inspektorius, išklauses ginčo šalis, vertina tik viešai paskelbtą informaciją ir jokių faktinių aplinkybių netiria (*LVAT 2021-03-17 nutartis byloje eA-323-492/2021*). Taigi informacija, susijusi su istoriniais faktais apie partizanus ar vykdytą holokaustą, negali būti vertinama žurnalistų etikos inspektorius. Kaip pavyzdžiui, Pareiškėjas pažymi, jog Pranešime Centras pateikia tikrovės neatitinkančią informaciją apie 1941 m. LLV vadovą Brazaitį – Ambrazevičių. Pasak Pareiškėjo, jokia byla JAV Kongrese nebuvo vykdyta, tyrimas buvo nutrauktas po šio asmens mirties. Tačiau LVAT praktika ir VII apibrėžta žurnalistų etikos inspektorius kompetencija nesuteikia teisės vertinti šios informacijos pagrįstumo ar atitikties tikrovei, nes ši kompetencija yra priskirta Centriui, todėl dėl tokio pobūdžio informacijos nebus pasisakoma.

Žurnalistų etikos inspektorius atkreipia dėmesį, jog nagrinėjamu atveju būtina pasisakyti dėl Centro interneto tinklalapio priskyrimo visuomenės informavimo priemonei. Pagal VII 2 straipsnio 87 dalį visuomenės informavimo priemonė – laikraštis, žurnalas, biuletenis ar kitas leidinys, knyga, televizijos programa, radijo programa, kino ar kita garso ir vaizdo studijų produkcija, informacinės visuomenės informavimo priemonė ir kita priemonė, kuria viešai skleidžiama informacija; to paties straipsnio 16 dalyje nurodyta: informacinės visuomenės informavimo priemonės – visuomenės informavimo priemonės, kuriomis teikiant informacinės visuomenės paslaugas skleidžiama viešoji informacija; VII 22 straipsnio 8 dalies 1 punkte nustatyta, jog viešosios informacijos rengėjais ir (ar) jų dalyviais negali būti, taip pat negali įgaliojimo pagrindu jų valdyti: valstybės institucijos ir įstaigos (išskyrus mokslo ir studijų institucijas bei švietimo įstaigas), taip pat juridiniai asmenys, kurių steigėjas, dalininkas ar akcininkas yra valstybė, jos institucija ar įstaiga. VII 22 straipsnio 9

dalyje nustatyta: „Šio straipsnio 8 dalyje nurodyti subjektai gali leisti neperiodinius informacinio pobūdžio leidinius, turėti informacinės visuomenės informavimo priemonių, skirtų visuomenei informuoti apie savo veiklą.“ Taigi atsižvelgiant į tokį nustatytą teisinį reguliavimą, Centras negalėtų būti vertinamas kaip viešosios informacijos rengėjas (skleidėjas), jeigu savo internetiniame tinklalapyje praneštų tik apie savo veiklą. Tačiau LVAT pasisakė, kad pagal Visuomenės informavimo įstatymą Inspektorius prižiūri iš esmės visos viešosios informacijos skleidimą visuomenės informavimo priemonėse, nepriklausomai nuo to, kas yra jos rengėjas (skleidėjas). Savivaldybės interneto svetainė tam tikrais aspektais taip pat gali būti laikoma visuomenės informavimo priemone. Nors visuomenės informavimas ir nėra pagrindinė savivaldybės funkcija (*LVAT 2019-12-19 nutartis administracinėje byloje Nr. eA-5553-261/2018*). Teismų praktikoje pripažįstama, jog susiklosčius situacijai, kada valstybės institucija ar įstaiga visuomenės informavimo priemonę naudoja ne oficialiems dokumentams ir informacijai apie institucijos darbą platinti (skelbti), taikomos VII nuostatos, reglamentuojančios viešosios informacijos rengėjų (skleidėjų) atsakomybę (*LVAT 2019-04-10 nutartis administracinėje byloje Nr. eP-27-520/2019*). Tokiais atvejais laikomos situacijos, kai, pavyzdžiui, ne tik informuojama apie institucijos veiklą, bet ir pateikiami subjektyvūs vertinimai, papildoma, tendencinga su veikla nesusijusi informacija, turinti politinį atspalvį, kuri naudojama kaip politinis įrankis siekiant politinių tikslų. Nagrinėjamu atveju Lietuvos Respublikos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro įstatymo 2 straipsnyje yra nurodyta, kad Centras yra valstybės įstaiga, o valstybės institucijos internetiniame tinklalapyje skelbiama informacija taip pat gali būti vertinama kaip atitinkanti VII 2 straipsnio 79 ir 87 dalyse nustatytus reikalavimus. Centras gali būti prilyginamas viešosios informacijos rengėjui (skleidėjui), kuriam taikytinas VII. Taigi atsižvelgiant į LVAT praktiką, žurnalistų etikos inspektoriaus kompetenciją vadovaujantis VII 50 straipsnio 1 dalies 3 punktu, kuriame nurodoma: „*Žurnalistų etikos inspektorius nagrinėja duomenų subjektų pagal Reglamento (ES) 2016/679 77 straipsnio 1 dalį pateiktus skundus Asmens duomenų teisinės apsaugos įstatymo nustatyta tvarka*“ bei ADTAĮ 7 straipsnio 2 dalimi: „*Žurnalistų etikos inspektorius stebi, kaip taikomas Reglamentas (ES) 2016/679 ir šis įstatymas, ir užtikrina, kad šie teisės aktai būtų taikomi, kai asmens duomenys tvarkomi žurnalistikos tikslais ir akademinės, meninės ar literatūrinės saviraiškos tikslais. Žurnalistų etikos inspektorius atlieka Reglamente (ES) 2016/679 nustatytas priežiūros institucijos užduotis ir turi Reglamente (ES) 2016/679 nustatytus priežiūros institucijos įgaliojimus*“ vertinama, kad Žurnalistų etikos inspektoriaus tarnyba, kaip priežiūros institucija, yra kompetentinga vertinti ar valstybės institucijų bei įstaigų vykdomas asmens duomenų tvarkymas atitinka Reglamento (ES) 2016/679 nuostatas. Taigi žurnalistų etikos inspektorius turi pareigą įvertinti oficialiame interneto tinklalapyje www.genocid.lt skundžiamos informacijos atitikimą VII, ADTAĮ ir Reglamentui (ES) 2016/679, nes informacija nėra išskirtinai apie Centro veiklą, o Pranešimas apie Pareiškėjo veiksmus, kurie gali turėti įtakos visuomenei.

Pažymėtina, kad Centras, paskelbdamas skundžiamą informaciją oficialiame internetiniame tinklalapyje, išreiškė savo poziciją visuomenei aktualia tema. Kartu suprantama, jog tai turi būti daroma laikantis teisinio reglamentavimo. Būtina pabrėžti, kad Centro interneto tinklalapyje skelbiamai viešajai informacijai reikalavimus nustato įvairūs teisės aktai, tarp jų ir VII. VII nėra taikomas tik žurnalistams ir jų veiklai (VII 1 straipsnis), bet nustato pareigas kur kas platesniam subjektų ratui – viešosios informacijos rengėjams ir skleidėjams, kuriais gali būti tiek fiziniai (privatūs ir viešieji), tiek juridiniai (privatūs ir viešieji) asmenys.

Žurnalistų etikos inspektorius pabrėžia, jog informacija apie Lietuvos partizanus, žydų atžvilgiu vykdytą holokaustą yra reikšminga ir viešojo intereso požiūriu itin svarbi informacija. Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas nurodęs, jog viešasis interesas yra bendras valstybės, visos visuomenės ar visuomenės dalies interesas, kuris suprantamas kaip objektyviai egzistuojantis teisėtas asmens ar asmenų grupės lūkestis, kurį asmuo (asmenų grupė) puoselėja teisinėje

valstybėje ir kuris išeina už privataus intereso ribų (*Konstitucinio Teismo 2005 m. gegužės 13 d. nutarimas, Nr. 14/02*). Europos Žmogaus Teisių Teismas (toliau – EŽTT) nurodė, jog viešasis interesas paprastai yra susijęs su klausimais, kurie daro poveikį visuomenei tokia apimtimi, kad ji gali teisėtai jais domėtis, kurie traukia jos dėmesį ar kurie reikšmingai jai rūpi, ypač tuo, kad jie daro poveikį gyventojų gerovei ar bendruomenės gyvenimui. Taip pat yra su klausimais, dėl kurių gali kilti didelių prieštaravimų, kurie yra susiję su svarbiu socialiniu klausimu ar problema, apie kurią visuomenė turėtų interesą būti informuota (*EŽTT 2017-06-27 didžiosios kolegijos sprendimas byloje Satakunnan Markkinapörssi Oy ir Satamedia Oy prieš Suomiją, pareiškimo Nr. 931/13*). 1944 m. Sovietų Sąjungai antrą kartą okupavus Lietuvą, dešimtys tūkstančių Lietuvos patriotų stojo į kovą su okupantais. 1944–1945 m. miškuose susitelkė apie 30 tūkst. ginkluotų vyrų. Dauguma ginkluotos kovos kelią pasirinko sąmoningai pasiryžę kovoti tol, kol bus atkurta nepriklausoma Lietuvos valstybė. Šis dešimt metų vykęs pasipriešinimas dar vadinamas Lietuvos karu, rezistencija, partizaniniu karu, ir jis yra išskirtinis Lietuvos istorijoje savo trukme (beveik 10 metų), visuotinumu (per visą laikotarpį aktyvių ginkluotojo pasipriešinimo dalyvių buvo ne mažiau kaip 50 tūkst. žmonių, o visame pasipriešinimo judėjime kaip pagrindžio organizacijų nariai, rėmėjai dalyvavo apie 100 tūkst. Lietuvos gyventojų) ir lietuvių partizanams nepalankiu jėgų santykiu (nuoroda: <http://genocid.lt/centras/lt/1486/a/>). Pažymėtina, kad tam tikri partizanai ir jų veiksmai viešojoje erdvėje yra vertinami nevienareikšmiškai, t. y. nėra vienos pozicijos, kad visi siekė vieno tikslo – Lietuvos nepriklausomybės, tačiau faktas, kad rezistencinė kova Lietuvoje buvo ir ji buvo reikšminga, yra neabejotina. Lietuvoje Holokausto mastai buvo vieni iš pačių didžiausių visoje Europoje ir didžiausi aukų skaičiumi per trumpą laikotarpį. Iš viso per nacių Vokietijos okupaciją ir SSRS–Vokietijos karą žuvo apie 195 000–200 000, karo pabaigos sulaukė tik 10 000–12 000 Lietuvos žydų. Pirmą kartą Lietuvoje per tokį trumpą laiką buvo nužudyta tiek daug žmonių (nuoroda: https://www.lrs.lt/sip/portal.show?p_r=36002&p_k=1&p_t=274495). Todėl šios dvi temos apie sudėtingas istorines situacijas yra svarbios ir itin reikšmingos Lietuvos visuomenei. Pažymėtina, jog tokių diskusijų viešojo intereso klausimais metu saviraiškos laisvės ribojimas galimas tik išimtiniais atvejais, o žiniasklaidai taikoma apsauga turi ypatingą svarbą (*EŽTT 2010 m. liepos 6 d. nutarimas Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija bei Tapinas ir partneriai prieš Lietuvos Respubliką, Nr. 27930/05*). Poreikį užtikrinti išskirtinę saviraiškos laisvės apsaugą savo praktikoje taip pat pabrėžia tiek Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (toliau – LAT), tiek LVAT (*LAT 2009-04-28 nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-193/2009; LVAT 2012-05-29 nutartis administracinėje byloje Nr. A-858-1304-12*). Primintina, kad informacijos laisvė apima ir teisę reikšti kritišką, o kartais išsakyti net šokiruojančią poziciją tam tikrais aktualiais visuomenės gyvenimo klausimais. Toks šios teisės normos turinio aiškinimas tarnauja pliuralizmo, tolerancijos, abipusio pakantumo ir plačių pažiūrų formavimui, be kurių neįmanoma demokratinė visuomenė.

Pažymėtina, kad Pareiškėjas savo Skunde nurodo, jog jis kreipėsi į Centrą ir pateikė savo istorinį tyrimą apie naujai atrastus Jono Noreikos galimus karo nusikaltimus. Pareiškėjas Centro prašė pakeisti jų publikuotą išvadą apie Jono Noreikos veiklą, nes pasak Pareiškėjo, oficiali istorinė išvada neatitinka tikrovės. Pareiškėjas Skunde pateikė informaciją, kad Centras atsisakė keisti esamą išvadą. Pareiškėjas apskundė Centro atsisakymą Vilniaus apygardos administraciniam teismui. 2019 m. kovo 27 d. Vilniaus apygardos administracinis teismas išnagrinėjo administracinę bylą Nr. eI-534-281/2019 pagal pareiškėjo G. A. G. skundą atsakovei biudžetinei įstaigai Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centrui dėl rašto panaikinimo ir įpareigojimo atlikti veiksmus. Nagrinėtoje byloje ginčas kilo dėl Centro 2018-07-18 rašto Nr. 14R-52 teisėtumo ir pagrįstumo, taip pat pagrindo įpareigoti atsakovę atlikti administracinę procedūrą pagal pareiškėjo pateiktą 2018-06-15 užklausą ir jos prieduose esančius dokumentus. Vilniaus apygardos administracinis teismas sprendimu atmetė pareiškėjo skundą kaip nepagrįstą. 2020 m. balandžio 1 d. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas priėmė nutartį administracinėje byloje Nr. eA-1768-

624/2020, kuria Pareiškėjo G. A. G. apeliacinį skundą tenkino iš dalies, tačiau nutartyje buvo nurodyta, kad nors „<...> pareiškėjo apeliacinis skundas iš dalies tenkintas, nagrinėjamu atveju galutinis procesinis sprendimas nagrinėjant šią bylą iš esmės yra priimamas atsakovo naudai.“ Taigi atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad Centras tinkamai pateikė atsakymą Pareiškėjui į jo paklausimą ir aktualios ginčui įstatymo nuostatos nebuvo pažeistos.

Be to, Skunde nurodoma, kad Centras tokiu atsakymu pažemino Pareiškėją ir jo kilnų sieki – pasmerkti asmenis karo metais vykdžiusius nusikaltimus prieš žmoniją. Taigi vertinant informaciją, atkreipiamas dėmesys, jog Pareiškėją žeidžia atsakymo pavišimas. Tačiau žurnalistų etikos inspektorius pabrėžia, kad Pareiškėjas pats savo iniciatyva kreipėsi į Centrą su prašymu įvertinti jo pateiktą informaciją, tačiau negavęs operatyvaus atsakymo, Pareiškėjas pateikė informaciją visuomenės informavimo priemonėms, pavyzdžiui, www.bukimevieniingi.lt publikacija „*Grant Gochin: Jonas Noreika vadovavo nusikalstamai gaujai, LAF Telšiai, kuri Lietuvos Respublikos, lietuvių tautos ir „Žemaičių žemės“ vardu per vieną mėnesį nužudė daugiau kaip 3000 žydų ir 300 lietuvių*“ (www.bukimevieniingi.lt, 2018-06-20), t. y. ši publikacija buvo pavišinta 2018 m. birželio 20 d., o Centro atsakymas buvo paskelbtas tik 2018 m. liepos 23 d. Vertinant Centro užduotis ir funkcijas (pavyzdžiui, skelbia mokslinę, informacinę, analitinę medžiagą, leidžia leidinius apie Lietuvos gyventojų genocidą, represijas ir pasipriešinimą okupaciniams režimams, rengia mokslines konferencijas, dalyvauja įgyvendinant kitų institucijų ir valstybių organizuojamas programas), yra pagrįsta pozicija pavišinti informaciją apie Pareiškėjo tyrimo vertinimą šia jautria tema. Žurnalistų etikos inspektorius pažymi, jog LAT savo jurisprudencijoje yra nurodęs, kad analizuojant paskleistą informaciją būtina įvertinti, ar asmuo, apie kurį yra paskleista informacija, savo veiksmais nėra prisidėjęs prie galimos kritikos (*LAT 2014-02-19 nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-30/2014*). Pareiškėjas savo aktyviais veiksmais prisidėjo prie to, kad buvo pavišinta informacija apie jo pateiktą istorinį tyrimą ir šio tyrimo įvertinimą pagal Centro kompetenciją.

Dėl Pareiškėjo garbės ir orumo pažeidimo

Laisvė reikšti savo mintis ir teisė turėti įsitikinimus, taip pat teisė nekliudomai ieškoti, gauti ir skleisti informaciją yra konstitucinės nuostatos, įtvirtintos Konstitucijos 25 straipsnyje, VII 3 ir 4 straipsniuose. Naudojimasis informacijos laisve gali būti saistomas tokių reikalavimų, sąlygų, apribojimų ar bausmių, kuriuos nustato įstatymai ir kurie demokratinėje visuomenėje būtini Lietuvos valstybės saugumui, teritorijos vientisumui, viešajai tvarkai, konstitucinei santvarkai apginti, teisminės valdžios nešališkumui garantuoti, siekiant užkirsti kelią teisės pažeidimams ir nusikaltimams, konfidencialios informacijos atskleidimui, apsaugoti žmonių sveikatą bei dorovę, taip pat jų privatų gyvenimą, orumą ir kitas teises. VII 3 straipsnio 3 dalyje suformuluotas vienas pagrindinių visuomenės informavimo principų, kad viešoji informacija visuomenės informavimo priemonėse turi būti pateikiama teisingai, tiksliai ir nešališkai.

Teisiniam ginčo vertinimui svarbu įvertinti Pareiškėjo statusą. VII 2 straipsnio 78 dalyje numatyta, jog viešasis asmuo – valstybės politikas, teisėjas, valstybės ar savivaldybės pareigūnas, politinės partijos ir (ar) asociacijos vadovas, kuris dėl einamų pareigų arba savo darbo pobūdžio nuolat dalyvauja valstybinėje ar visuomeninėje veikloje, arba kitas fizinis asmuo, jeigu jis turi viešojo administravimo įgaliojimus ar administruoja viešųjų paslaugų teikimą arba jeigu jo nuolatinė veikla turi reikšmės viešiesiems reikalams. Žurnalistų etikos inspektorius pažymi, jog pagal viešai prieinamą informaciją 2013 m. rugpjūčio 14 d. Pareiškėjas išleido knygą „*Pageiža, žmogžudystė ir manipuliacija: vieno žmogaus tiesos paieškos*“ („Malice, Murder, and Manipulation: One man's quest for truth“), kurioje aprašoma jo šeimos priespaudos istorija Lietuvoje. Be to, pagal viešai prieinamą informaciją Pareiškėjas yra Togo Respublikos Garbės

konsulas (nuoroda: <https://www.embassy.org/embassies/tg-other.html>). Pareiškėjas taip pat turi savo internetinius tinklalapius <https://www.grantgochin.com/about/> ir <https://blogs.timesofisrael.com/author/grant-arthur-gochin/>, kuriuose pateikia informaciją apie save, savo požiūrį į holokaustą, Lietuvos partizanus ir kitus Pareiškėjui aktualius istorinius įvykius. Taigi nors Pareiškėjas neturi viešojo administravimo įgaliojimų, tačiau tam tikra prasme gali daryti įtaką viešiesiems reikalams istorinių temų kontekste. Pareiškėjo veiklos pobūdis, jo valdomuose internetiniuose tinklalapiuose viešinama informacija, išleista knyga gali būti vertinama kaip formuojanti kitiems asmenims požiūrį ypatingai reikšmingomis Lietuvos visuomenei temomis. Atsižvelgiant į pateiktą informaciją, darytina išvada, jog nors Pareiškėjo viešumo lygmuo nėra tapatus politikams ar kitiems aukštiesiems pareigūnams, visgi Pareiškėjas savo veiklos apimtyje gali būti prilyginamas viešajam asmeniui. Pažymėtina, kad viešieji asmenys nesinaudoja tokiu pat garbės ir orumo gynimu kaip privatūs asmenys, viešųjų asmenų garbės ir orumo gynimo ribos siauresnės, o jų atžvilgiu leistinos kritikos ribos atitinkamai platesnės negu privataus asmens atveju (*EŽTT 2007-01-09 sprendimas byloje Kwieciem prieš Lenkiją, Nr. 51744/99, LAT 2015-05-08 nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-260-695/2015*).

Teismų praktikoje pripažįstama, jog asmens garbė ir orumas, dalykinė reputacija skleidžiant apie jį žinias, yra ginami, kai nustatoma šių faktų visuma: 1) žinių paskleidimo faktas; 2) faktas, jog paskleistos žinios yra apie Pareiškėją; 3) faktas, jog paskleistos žinios neatitinka tikrovės; 4) faktas, jog paskleistos žinios žemina asmens garbę ir orumą. Pažymėtina, kad asmens garbės ir orumo gynimas yra siejamas ne tik su tikrovės neatitinkančių ir žeminančių žinių, bet ir nuomonių, kritikos ar kitokių subjektyvių įsitikinimų skleidimu, kurie gali turėti įtakos viešai nuomonei apie asmenį. Pastaruoju atveju turi būti nustatyta, jog subjektyvaus pobūdžio teiginiai nepagrįsti ir neobjektyvūs, paskleisti nesąžiningai.

Pagal VII 2 straipsnio 89 dalį *žinia* – tai visuomenės informavimo priemonėse skelbiamas faktas ar tikri (teisingi) duomenys; pagal šio straipsnio 36 dalį *nuomonė* – tai visuomenės informavimo priemonėse skelbiamas požiūris, nusimanymas, nuovoka, supratimas, mintys arba komentarai apie bendro pobūdžio idėjas, faktų ir duomenų, reiškinių ar įvykių vertinimai, išvados ar pastabos apie žinias, susijusias su tikrais įvykiais. Nuomonė gali remtis faktais, pagrįstais argumentais ir paprastai ji yra subjektyvi, todėl jai netaikomi tiesos ir tikslumo kriterijai, tačiau ji turi būti reiškiamas sąžiningai ir etiškai, sąmoningai nenuslepiančios ir neiškreipiančios faktų ir duomenų. Išsakydamas nuomonę asmens garbė ir orumas gali būti pažeisti tik tuo atveju, jeigu toks saviraiškos būdas yra nesąžiningas, neetiškas ir neturi jokio objektyvaus pagrindo. Nuomonei, kaip saviraiškos būdui, taikomi mažesni apribojimai negu žinių skleidimui.

EŽTT požiūriu, siekiant tam tikrus teiginius priskirti konkrečiai kategorijai (faktų konstatavimui – žiniai ar vertinamiesiems teiginiais – nuomonei), būtina atsižvelgti į visą bylos aplinkybių kontekstą: teiginių formuluotes, jų pateikimo aplinkybes, formą ir būdą, ar pateiktas realios situacijos vertinimas, ar nuomonės pareiškimas be jokio faktinio pagrindo, ar vyko gyva diskusija, visuomeninė akcija, kurioms neabejotinai būdingas didesnis emocionalumo ir „perdėjimo“ laipsnis, ar informacija pateikta, pvz., mokslinio pobūdžio straipsnyje, ir kt.

EŽTT, analizuodamas klausimą dėl teisės į saviraiškos laisvę ir asmens reputacijos gerbimo nustatymo teisingos pusiausvyros, yra nurodęs svarbiausius (susistemintus) kriterijus: viešos diskusijos prisidėjimas prie bendrojo intereso klausimo; asmens (subjekto), apie kurį diskutuojama, pobūdis (žinomumas ar pan.); šio asmens (subjekto) ankstesnis elgesys; skelbiamos informacijos gavimo būdas ir tikrumas; publikacijos turinys, forma ir padariniai; taikomos sankcijos griežtumas (*EŽTT 2012-02-07 sprendimas byloje Axel Springer AG prieš Vokietiją, Nr. 39954/08; 2014-01-02 sprendimas byloje Tierbefeurer e.v. prieš Vokietiją, Nr. 45192/09*).

Pareiškėjas savo Skunde akcentuoja, jog Centro atsakymas yra surašytas žeidžiančia kalba, todėl taip yra pažeidžiama jo garbė ir orumas. Centras paviešino šį pranešimą „*Viešumoje*

prasadėjus naujoms diskusijoms dėl Jono Noreikos – Generolo Vėtros (1910-1947), skelbiame LGGRT centro atsakymus į Lietuvos piliečio G. A. Gochino „69 puslapių tyrimą“ apie J. Noreiką. Atkreipiame dėmesį, kad LGGRT centras jau kelinti metai atsakinėja į G.A. Gochino kaltinimus, kurie tik stiprėja ir plečiasi (žiūr. 1 atsakymą). Paskutiniuose LGGRT centrui siųstuose savo raštuose dėl K. Škirpos ir J. Noreikos G.A.G. Gochinas atskleidžia savo „tyrimų“ esmę: bando įrodyti, kad Holokaustą pradėjo ne naciai, o lietuviai (4, 5, 25 ir kt. atsakymai). G. A. G. Gochino „tyrime“ apie J. Noreiką, nepateikiant svarių įrodymų, galimai pažeidžiant LR Konstituciją ir LR Baudžiamąjį kodeksą, kaltinama daug asmenų: Laikinosios Vyriausybės ministras pirmininkas Juozas Brazaitis, kurio veikla 1975 m. JAV Kongreso prašymu buvo išsamiai tirta ir jis reabilituotas JAV Teisingumo ministerijos, politinis kalinis Viktoras Ašmenskas ir kt. (žiūr. 1 atsakymą). Ypač pabrėžtini G.A. Gochino kaltinimai Holokausto vykdymu 1946 m. sovietų sušaudytam Telšių vyskupui Vincentui Borisevičiui ir kitiems Telšių vyskupijos kunigams, nes vyk. V. Borisevičius, Telšių vyskupijos kunigai Vladislavas Polonskis, Vladislavas Taškūnas Lietuvos Respublikos Prezidento apdovanoti už žydų gelbėjimą. (žiūr. 1 ir 10 atsakymus). Bandydamas sumenkinti J. Noreiką ir kitus lietuvius, kalėjusius Štuthofio koncentracijos stovykloje, G. A. Gochinas savo „tyrime“ aiškina, neva jie ten nevargo, jų veikla nebuvo tirta, neva jie kalėjo tik „kaip lietuvių tautos įkaitai“ (ats. Nr. 11). „Vertinant šią paskelbtą informaciją, žurnalistų etikos inspektorius atkreipia dėmesį, jog tai, kad Pareiškėjas nepritaria Centro pateikiamo ginčijamos informacijos paskelbimo turiniui, t. y. informacijai, kurią viešina Centras, nesant neigiamų ar žeminančių formuluočių bei konteksto, nesudaro pagrindo teigti, kad vien atsakymo pateikimas gali pažeisti Pareiškėjo garbę ir orumą. Viešosios informacijos rengėjai (skleidėjai) gali pasirinkti, kokį publikacijos stilių, minčių dėstymo būdą jie naudos rengdami publikaciją, koks bus jos tikslas ir turinys. Toks subjektyvus Pareiškėjo suvokimas nėra pateisinamas jokiais objektyviais duomenimis. Atsižvelgiant į tai, kad Centro uždaviniai – istorinės tiesos ir teisingumo atkūrimas, okupacinių režimų 1939–1990 m. vykdyto Lietuvos gyventojų fizinio bei dvasinio genocido ir pasipriešinimo šiems režimams tyrimas, laisvės kovotojų ir genocido aukų atminimo įamžinimas, okupacijos padarinių teisinio įvertinimo inicijavimas (Lietuvos Respublikos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimų centro įstatymo 4 straipsnis), viešosios informacijos rengėjas (skleidėjas) turėjo teisę skelbti viešai Pareiškėjui atsakymą, pasirenkant jų nuomone tinkamiausia visuomenės informavimo formą bei turinį. Šiuo atveju atsižvelgiant į paskelbtos informacijos tikslą – informuoti visuomenę apie galimai Pareiškėjo dviprasmiškai pateiktus istorinius faktus jautria tema – ir priskirtą kompetenciją, Centras turi teisę skelbti atliktų istorinių tyrimų vertinimus. Svarbu pabrėžti, kad kritika yra nukreipta ne į Pareiškėjo asmenines savybes, o skirta jo paviešintai informacijai (69 puslapių tyrimui). Pranešime nėra naudojami neetiški pasisakymai, žeminantys ar menkinantys jo garbę ir orumą, kurie galėtų lemti jo neturtinių teisių pažeidimą.

Pareiškėjas Skunde akcentuoja, kad Pranešime naudojamos kabutės, nurodant „69 puslapių tyrimą“, „tyrimas“, žemina Pareiškėjo istorinį darbą, naudojamas pašaipus tonas. Vertinant šią informaciją, pažymėtina, kad Pareiškėją žeidžia viešosios informacijos rengėjo (skleidėjo) parinktas Pareiškėjo tyrimo pavadinimo rašymas su kabutėmis. Žurnalistų etikos inspektorius atkreipia dėmesį, jog Lietuvos Respublikos Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro įstatymo 5 straipsnyje yra nurodyta, jog Centras: vykdo apibrėžtų sričių ir laikotarpių tyrimus: renka, kaupia, sistemina ir apibendrina medžiagą apie okupacinių režimų įvykdytus nusikaltimus; renka, analizuoja ir apibendrina medžiagą apie pasipriešinimo okupaciniams režimams procesus ir dalyvius bei pasipriešinimą 1990–1991 m. SSRS vykdytai agresijai atkūrus Lietuvos nepriklausomybę; skelbia mokslinę, informacinę, analitinę medžiagą, leidžia leidinius apie Lietuvos gyventojų genocidą, represijas ir pasipriešinimą okupaciniams režimams, rengia mokslines konferencijas, dalyvauja įgyvendinant kitų institucijų ir valstybių organizuojamas programas. Taigi įstatymų pavestos funkcijos aiškiai nurodo, jog Centro kompetencija yra atlikti

mokslineis tyrimus, kuriais atskleidžiama informacija, pateikiamos išvados apie įvairius Lietuvai sudėtingus istorinius laikotarpius, susijusius su kovomis už nepriklausomybę. Tačiau atkreiptinas dėmesys, jog Centras, gavęs Pareiškėjo atsiųstą informaciją, ją įvertino ir nustatė, kad ji neatitinka tiriamajam darbui keliamų standartų, todėl ir negali būti viešai publikuojama kaip oficialus, patikimas ir teisingas tiriamasis darbas. Žodis *tyrimas* remiantis Lietuvių kalbos žodynu reiškia konkretų tiriamąjį darbą, bandymą, eksperimentą, jo rezultatas: taikomasis tyrimas; konkretus patikrinimas, analizė. (*Dabartinės lietuvių kalbos žodynas, Mokslo ir enciklopedijų leidybos institutas, Vilnius: 2000*). Kaip jau buvo minėta anksčiau, viešosios informacijos rengėjui (skleidėjui) yra įstatymiškai paskirta mokslinių tyrimų, dokumentų analizės funkcija Pareiškėjo nagrinėjama tematika, todėl tai, kad viešosios informacijos rengėjas (skleidėjas) nevertina Pareiškėjo darbo kaip tiriamojo ir publikuotino visuomenei, savaime nėra žeminančio pobūdžio veiksmas. Žurnalistų etikos inspektorius pažymi, jog teisė yra vienodas matas, taikomas visiems žmonėms. Todėl teisės norma, ginanti asmens teisę į orumą, gali orientuotis tik į normaliai jautraus, o ne perdėtai jautraus asmens orumo gynimą. Perdėtai jautraus asmens orumo gynimas faktiškai reikštų privačios cenzūros įvedimą, nes leistų taikyti atsakomybę esant menkiausiam informacijos netikslumui, neatsižvelgiant į tai, kodėl tas netikslumas atsirado, o taip pat neatsižvelgiant ir į visuomenės informavimo priemonės elgesį ir tikslus, t. y. ar visuomenės informavimo priemonė, paskelbdama tam tikras žinias, siekė įžeisti asmenį, apie kurį buvo paskelbta informacija, ar atvirksčiai, siekė sąžiningai informuoti visuomenę apie tam tikrą įvykį (*LAT 2000-10-19 nutartis byloje Nr. 3K-3-964/2000*). Atsižvelgiant į pateiktą informaciją, tai, kad Centras vertino Pareiškėjo dokumentą kaip tyrimą bendrąja prasme, tokia pateikiama informacija negali būti vertinama kaip pažeidžianti VII nuostatas. Teismų praktikoje nurodoma, kad „akivaizdaus žeminimo“ samprata yra vertinamasis dalykas, taigi svarbios skundžiamo pasisakymo formuluotės, situacijos detalizavimas, nustatymas, ar pasisakymas tėra išreikštas pyktis, nepasitenkinimas, ar pateikiamos šį pyktį paaiškinančios priežastys (*LAT 2014-02-19 nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-30/2014*). Be to, skyrybos ženklas *kabutės* gali būti naudojamos siekiui paryškinti, atkreipti dėmesį, todėl nėra pagrindo teigti, kad Centras, naudodamas kabutes, informaciją pateikė pašaipiai ar netinkamai. Ši aplinkybių visuma pagrindžia tai, kad Pareiškėjo garbės ir orumo pažeidimas nėra nustatomas.

Pasak Pareiškėjo, Centro paskelbta informacija, kad jis pažeidžia baudžiamąjį įstatymą ir Konstituciją, formuoja apie jį neigiamą viešąją nuomonę. Žurnalistų etikos inspektorius pažymi, jog ginčo informacija vertinama visos paskelbtos informacijos kontekste, atsižvelgiama į loginę sakinio struktūrą, pateikimo aplinkybes, tekstinę konstrukciją, duomenų sisteminimo ir dėstymo būdą, sąsajas su kitais teiginiais. Taigi ginčo informacija vertinama ne tik bendrine ir teisine prasme, bet turi būti atsižvelgiama į visą Pranešimo turinį, kontekstą ir informacijos paskleidimo tikslą. Vertinamas teiginys: „*G. A. G. Gochino „tyrime“ apie J. Noreiką, nepateikiant svarių įrodymų, galimai pažeidžiant LR Konstituciją ir LR Baudžiamąjį kodeksą, kaltinama daug asmenų: <...>*“ pagal lingvistinę išraišką yra subjektyvus įvykių vertinimas, todėl nustatoma, kad paskelbta nuomonė. LVAT praktikoje vertinant publikacijos tekstą, tokie žodžiai, kaip, pavyzdžiui, „labai tikėtina“, „galimai“, „regis“, yra vienas iš aspektų, į kuriuos atsižvelgus daroma išvada, jog pateiktos aplinkybės nebuvo kategoriškai tvirtinamos (*LVAT 2014-04-22 nutartis administracinėje byloje Nr. A⁸²²-104/2014*). Atsižvelgiant į paskelbtos informacijos tikslą – informuoti visuomenę apie galimai Pareiškėjo dviprasmiškai pateiktus istorinius faktus jautria istorine tema, Centras nesiekė pažeminti ar įžeisti Pareiškėjo, o siekė atkreipti dėmesį, kad už neteisingos informacijos pateikimą yra galimos pasekmės: BK 154 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad „*Tas, kas paskleidė apie kitą žmogų tikrovės neatitinkančią informaciją, galinčią paniekinti ar pažeminti tą asmenį arba pakirsti pasitikėjimą juo, baudžiamas bauda arba laisvės apribojimu, arba areštu, arba laisvės atėmimu iki vienerių metų*“. Centro paskelbta informacija yra pagrįsta pagal kompetenciją

atliktu Pareiškėjo tyrimo įvertinimu. Tvirtinimai (kaltinimai) visuomenės informavimo priemonėse negali būti lygiaverčiai prilyginami kaltinimams baudžiamajame procese, o iš viešai informaciją skleidžiančių asmenų negalima tikėtis prokurorų elgesio ar daryti jų likimą priklausomą nuo to, ar baudžiamojo persekiojimo institucijos nusprendžia palaikyti kaltinimus, ar pajėgia užtikrinti asmens, apie kurį paskleista informacija, nuteisimą (*EŽTT 2011-04-19 sprendimas byloje Kasabova prieš Bulgariją, pareiškimo Nr. 22385/03*). Pažymėtina, kad asmens garbė ir orumas (dalykinė reputacija) ginami, kai asmuo normaliai, bet ne ypatingai smulkmeniškai ar jautriai suvokia apie jį skleidžiamas žinias ir iš keleto galimų pavartojimo prasmų mato tik neigiamą atspalvį (*LAT 2000-11-22 nutartis byloje Nr. 3K-3-1217/2000*), taip pat ir tai, ar ja suteikiama naudinga informacija bendrojo intereso klausimu. Atsižvelgiant į tai, kas pirmiau pateikta, taip pat įvertinus, kad Pareiškėjas kitoje visuomenės informavimo priemonėje pateikė detalią informaciją apie savo tyrimą, nėra pagrindo išvadai, jog Centras, paskelbdamas tyrimo vertinimą, išreiškė tiesioginius ir nenuginčijamus kaltinimus nurodytų teisės aktų pažeidimu, kartu tai, kad už nepagrįstos, melagingos informacijos platinimą yra galimos pasekmės, žurnalistų etikos inspektorius vertina, kad toks subjektyvus Centro Pareiškėjo veiksmų vertinimas turi pakankamą faktinį pagrindą. Atsižvelgiant į tai, konstatuotina, jog Centras nesiekė pažeminti ar sumenkinti Pareiškėjo, todėl jo neturtinių teisių pažeidimas nenustatomas.

Dėl Pareiškėjo teisės į asmens duomenų apsaugą

Nagrinėjant Pareiškėjo Skundą svarbu rasti balansą tarp asmens duomenų tvarkymo ir saviraiškos laisvės. Konstitucijos 25 straipsnyje įtvirtinta laisvė gauti ir skleisti informaciją. Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – Konvencijos) 10 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta teisė į saviraiškos laisvę, apimanti laisvę turėti savo nuomonę, gauti ir skleisti informaciją bei idėjas. Nurodyta laisvė yra vienas svarbiausių demokratinės visuomenės principų, tačiau ši laisvė nėra absoliuti. Konstitucijos 25 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad laisvė gauti ir skleisti informaciją negali būti ribojama kitaip, kaip tik įstatymu, jei tai būtina apsaugoti žmogaus sveikatai, garbei ir orumui, privačiam gyvenimui, dorovei ar ginti konstitucinei santvarkai. Pagal Konvencijos 10 straipsnio 2 dalį naudojimasis teise į saviraiškos laisvę dėl to, kad tai yra susiję ir su pareigomis bei atsakomybe, gali būti priklausomas nuo tam tikrų formalumų, sąlygų, apribojimų, kurie nustatyti įstatymo ir kurie yra būtini demokratinėje visuomenėje, siekiant apsaugoti, be kita ko, kitų asmenų garbę ar teises. VII 3 straipsnio 1 dalyje įtvirtintas visuomenės informavimo laisvės principas, pagal kurį žmogus turi teisę nekliudomai ieškoti, gauti ir skleisti informaciją bei idėjas, tačiau kartu pažymėta, kad ši laisvė gali būti saistoma tam tikrų ribojimų, kuriuos nustato įstatymai ir kurie demokratinėje visuomenėje būtini apsaugoti žmonių teises (*LVAT 2011-04-28 nutartis byloje Nr. A-62-787/2011*).

VII 50 straipsnio 1 dalies 3 punkte numatyta, jog žurnalistų etikos inspektorius nagrinėja duomenų subjektų pagal Reglamento (ES) 2016/679 77 straipsnio 1 dalį pateiktus skundus ADTAĮ nustatyta tvarka. ADTAĮ 7 straipsnio 2 dalyje teigiama, kad žurnalistų etikos inspektorius stebi, kaip taikomas Reglamentas (ES) 2016/679, ir užtikrina, kad šie teisės aktai būtų taikomi, kai asmens duomenys tvarkomi žurnalistikos ir akademinės, meninės ar literatūrinės saviraiškos tikslais. Tiek VII, tiek ADTAĮ kartu su Reglamentu (ES) 2016/679 turi būti taikomi kartu, ieškant pusiausvyros tarp juose numatytų teisių.

ADTAĮ 1 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad šis įstatymas taikomas kartu su Reglamentu (ES) 2016/679 ir jo įgyvendinamaisiais teisės aktais. Reglamento (ES) 2016/679 4 straipsnio 1 punkte numatyta, kad asmens duomenys – bet kokia informacija apie fizinį asmenį, kurio tapatybė nustatyta arba kurio tapatybę galima nustatyti (duomenų subjektas); fizinis asmuo, kurio tapatybę galima nustatyti, yra asmuo, kurio tapatybę tiesiogiai arba netiesiogiai galima nustatyti, visų pirma

pagal identifikatorių, kaip antai vardą ir pavardę, asmens identifikavimo numerį, buvimo vietos duomenis ir interneto identifikatorių arba pagal vieną ar kelis to fizinio asmens fizinės, fiziologinės, genetinės, psichinės, ekonominės, kultūrinės ar socialinės tapatybės požymius. Vertinamu atveju Pareiškėjo vardas ir pavardė neabejotinai laikytini asmens duomenimis Reglamento (ES) 2016/679 4 straipsnio 1 punkto prasme.

Asmens duomenų tvarkymas apima bet kokią automatizuotomis arba neautomatizuotomis priemonėmis su asmens duomenų rinkiniais atliekamą operaciją ar operacijų seką, kaip antai: rinkimą, įrašymą, rūšiavimą, sisteminimą, saugojimą, adaptavimą ar keitimą, išgavą, susipažinimą, naudojimą, atskleidimą persiunčiant, platinant ar kitu būdu sudarant galimybę jais naudotis, taip pat sugretinimą ar sujungimą su kitais duomenimis, apribojimą, ištrynimą arba sunaikinimą (Reglamento (ES) 2016/679 4 straipsnio 2 dalis). Todėl viešosios informacijos rengėjas (skleidėjas), paskelbdamas Pranešime Pareiškėjo asmens duomenis, t. y. vardą, pavardę, atliko asmens duomenų tvarkymą.

Reglamento (ES) 2016/679 6 straipsnio 1 dalyje yra nurodyta, kad duomenų tvarkymas yra teisėtas tik tuo atveju, jeigu tai atitinka vieną iš 6 sąlygų. Atsižvelgiant į tai, asmens duomenys gali būti tvarkomi, jeigu (a) duomenų subjektas davė sutikimą, kad jo asmens duomenys būtų tvarkomi vienu ar keliais konkrečiais tikslais; (b) tvarkyti duomenis būtina siekiant įvykdyti sutartį, kurios šalis yra duomenų subjektas, arba siekiant imtis veiksmų duomenų subjekto prašymu prieš sudarant sutartį; (c) tvarkyti duomenis būtina, kad būtų įvykdyta duomenų valdytojui taikoma teisinė prievolė; (d) tvarkyti duomenis būtina siekiant apsaugoti gyvybinius duomenų subjekto ar kito fizinio asmens interesus; (e) tvarkyti duomenis būtina siekiant atlikti užduotį, vykdomą viešojo intereso labui arba vykdant duomenų valdytojui pavestas viešosios valdžios funkcijas; (f) tvarkyti duomenis būtina siekiant teisėtų duomenų valdytojo arba trečiosios šalies interesų, išskyrus atvejus, kai tokie duomenų subjekto interesai arba pagrindinės teisės ir laisvės, dėl kurių būtina užtikrinti asmens duomenų apsaugą, yra už juos viršesni, ypač kai duomenų subjektas yra vaikas (Reglamento (ES) 2016/679 6 straipsnio 1 dalis).

Žurnalistų etikos inspektorius pabrėžia, jog demokratinėje valstybėje Pareiškėjo skelbiama informacija apie partizaninį karą, žydų genocidą yra svarbi ir aktuali informacija diskusijai šių tyrimų tema. Skundo tyrimo metu nustatyta, jog, negavęs Centro, kaip kompetentingos institucijos, istorinio tyrimo įvertinimo, Pareiškėjas pateikė savo istorinį tyrimą viešam paskelbimui internetiniam tinklalapiui „Bukimevieningi.lt“: „Grant Gochin: Jonas Noreika vadovavo nusikalstamai gaujai, LAF Telšiai, kuri Lietuvos Respublikos, lietuvių tautos ir „Žemaičių žemės“ vardu per vieną mėnesį nužudė daugiau kaip 3000 žydų ir 300 lietuvių“ (www.bukimevienini.lt, 2018-06-20) (nuoroda: <https://bukimevieningi.lt/grant-gochin-jonas-noreika-vadovavo-nusikalstamai-gaujai-laf-telsiai-kuri-lietuvos-respublikos-lietuviu-tautos-ir-zemaičiu-zemes-vardu-per-viena-menesi-nuzude-daugiau-kaip-3000-zydu-ir-300-lie/>), nuroydamas Pranešimo autorių – Pareiškėją. Žurnalistų etikos inspektorius atkreipia dėmesį, jog Pareiškėjas savo nuožiūra atliko istorinį tyrimą Lietuvai jautria tema, todėl akivaizdus yra visuomenės susidomėjimas šia informacija, o Centro – tokios informacijos vertinimas pagal nustatytą kompetenciją. Pateikdamas šią informaciją visuomenės informavimo priemonei Pareiškėjas negali tikėtis, kad viešindamas savo veiklą, atlikdamas istorinius tyrimus šioje jautrioje srityje nebus vertinamas kitų asmenų ir negali tikėtis izoliuotos duomenų apsaugos skelbiant kritišką požiūrį į šią istorinę situaciją. Taip pat pažymėtina, kad Centras neatskleidė jokių jautrių Pareiškėjo duomenų, o Pareiškėjas, pateikęs savo istorinį tyrimą viešojo intereso tema viešinimui visuomenės informavimo priemonėje, negali tikėtis absoliučios vardo ir pavardės apsaugos. Taigi Pareiškėjas savo aktyviais veiksmais siekė savo atlikto tyrimo paviešinimo, o Centras įvertino jo tyrimą ir pateikė savo išvadas. Kaip teisingai pažymėjo Centras, istoriografijoje tyrėjų vardų ir pavardžių skelbimas ar viešai pateiktų istorinių tyrimų citavimas yra neišvengiamas, taip siekiama užtikrinti asmens, atlikusio tyrimą, atsakomybės

neišvengimą už galimai neteisingų, šališkai interpretuojamų istorinių faktų skelbimą ar net elementarių tiriamajam darbui skirtų tyrimo metodų naudojimą. Atsižvelgiant į tai, kad Pareiškėjas atliktame istoriniame tyrime ir Centras pateiktoje išvadoje apie Joną Noreiką laikosi priešingų pozicijų, tačiau įvertinus įstatymų leidėjo Centrai priskirtas funkcijas: Lietuvos Respublikos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimų centro įstatymo 5 straipsnio 1 dalies d punkte nustatytą Centro funkciją: „*skelbia mokslinę, informacinę, analitinę medžiagą, leidžia leidinius apie Lietuvos gyventojų genocidą, represijas ir pasipriešinimą okupaciniams režimams, rengia mokslines konferencijas, dalyvauja įgyvendinant kitų institucijų ir valstybių organizuojamas programas;*“ vertinama, kad Pareiškėjo vardo ir pavardės nurodymas istorinio tyrimo vertinime yra proporcingas Pareiškėjo teisės į asmens duomenų apsaugą ir saviraiškos (informacijos) laisvės požiūriu bei pateisinamas teisėtu ir pagrįstu Centro funkcijų vykdymu, t. y. duomenų tvarkymas yra pateisinimas siekiant atlikti užduotį, vykdomą viešojo intereso labui, todėl šiam tikslui įgyvendinti gali būti atliekamas duomenų tvarkymas, kuris yra grindžiamas Reglamento (ES) 2016/679 6 straipsnio 1 dalies e punkte numatyta sąlyga, jog *tvarkyti duomenis būtina siekiant atlikti užduotį, vykdomą viešojo intereso labui arba vykdant duomenų valdytojui pavestas viešosios valdžios funkcijas.*

Taigi, atsižvelgiant į tai, kad Centras vykdė jam priskirtas funkcijas, bei Pareiškėjo veiksmus, vertinama, kad Pareiškėjo vardo ir pavardės nurodymas yra pagrįstas, vadovaujantis Reglamento (ES) 2016/679 6 straipsnio 1 dalies e punkte nustatytu reguliavimu, jog tvarkyti duomenis būtina siekiant atlikti užduotį, vykdomą viešojo intereso labui arba vykdant duomenų valdytojui pavestas viešosios valdžios funkcijas. Šiuo atveju Pareiškėjo vardo ir pavardės paviešinimas yra pateisinamas Centro funkcijų vykdymu.

Remdamasis aukščiau išdėstytais motyvais ir vadovaudamasis VII 50 straipsnio 1 dalies 1 ir 3 punktais, 3 dalies 6 punktu, ADTAĮ 7 straipsnio 2 dalimi, 31 straipsnio 1 dalies 2 punktu žurnalistų etikos inspektorius

nusprendė:

1. Pripažinti pareiškėjo Grant Arthur Gochin skundą dėl pranešime „Dėl informacijos pateikimo“ (www.genocid.lt, 2018-07-23) paskelbtos informacijos nepagrįstu.
2. Atmesti pareiškėjo Grant Arthur Gochin skundą dalyje dėl teisės į asmens duomenų apsaugą pažeidimą.
3. Išsiųsti sprendimą Grant Arthur Gochin ir Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centrui.

Žurnalistų etikos inspektoriaus sprendimai gali būti skundžiami Vilniaus apygardos administraciniam teismui per 30 dienų nuo jų paskelbimo (gavimo) dienos.

Žurnalistų etikos inspektore

Gražina Ramanauskaitė